గుండె గుప్పెడంతే!

— వి.కె. చైతన్య

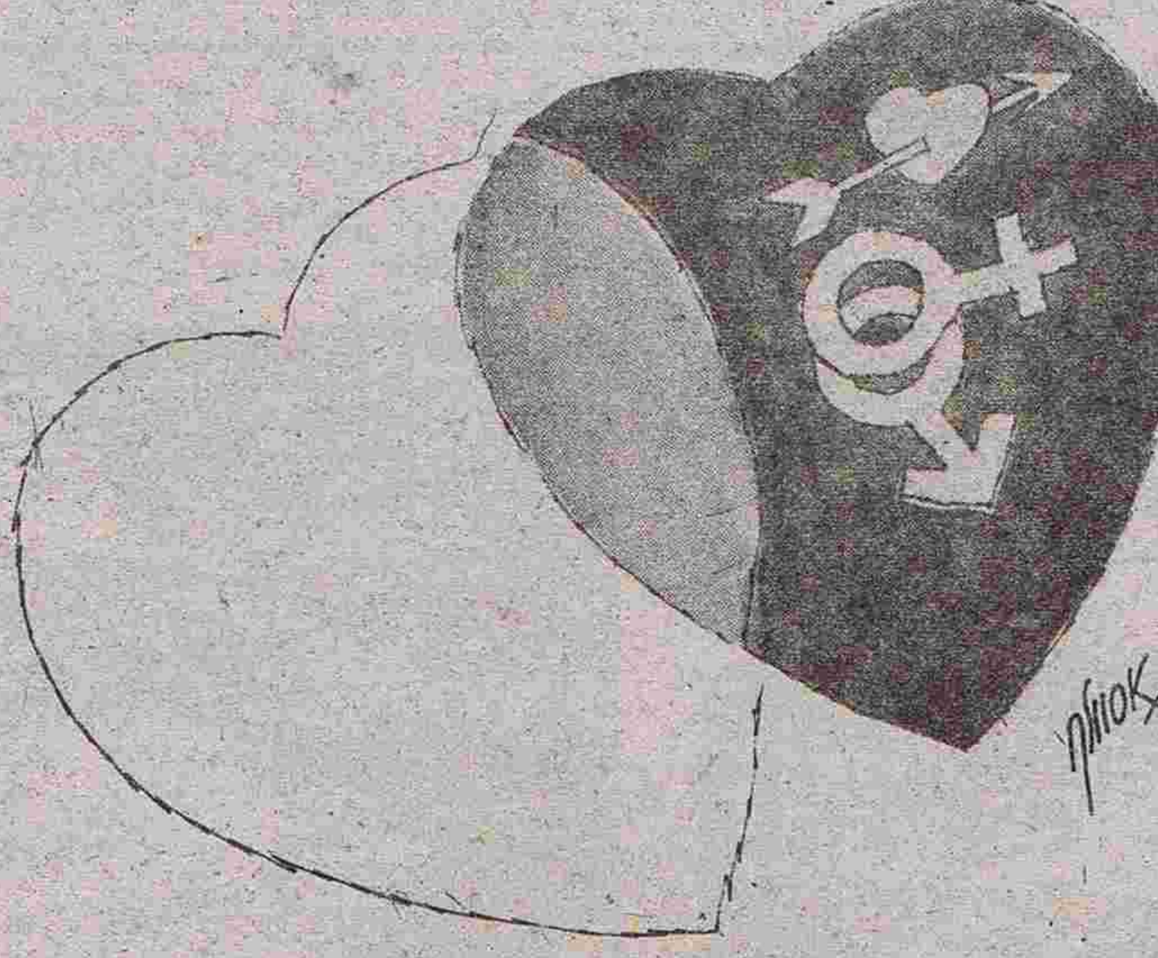

లావణ్య ఓ శిథిల శిల్పం. మనిషి కాటును మరువలేక మానులా నిలిచిన ఆమె ముంగిట ప్రేమ 'పెళ్ళి'ల పేరుతో కోరికలను పరిచాడు విశాల్. కానీ ఆమె కోరుకుంది తన మనసున మనసై నిలిచే మనిషిని. అందుకే....

ఆమె... లావణ్య!

నిజంగానే లావణ్యంగానూ.. దాంతో పోటీపడే అందంగానూ...ఉండే ఆవిడది ఐదడుగుల్ని మరో ఐదంగుళాలు పెంచే ఎత్తు.

గుండ్రటి మొహం.. బుద్ధుని కన్రెప్పలనీడల్లోని శాంతిని... దోసిళ్ళతో పట్టి తాగినట్టుండే ప్రశాంత సరోవరం!!

అసలు—

చక చకా కాలిక్యులేటర్ని ఆపరేట్ చేస్తూ అక్కౌంట్స్ చూసుకునే ఆవిణ్ణి చూస్తే అందాల వెన్నెల బొమ్మలోని చైతన్యపు మెరుపుల లేఖేమో అన్పించేలా ఉంటుంది!

అందరికీ మాట్లాడాలనిపించినా...

ఎవ్వర్నీకూడా మాటల జ్యూరిస్‌డిక్షన్లోకి రానివ్వని కంట్రోలింగేదో ఎదుటి మనిషిని నిలిపేస్తుంటుంది...!

అలాంటిది—

అదుగో ఆ ఎల్లల్నీ హద్దుల్నీ.. దాటుకుంటూ అధిగమిస్తూ వచ్చేస్తూ...

ఓ రోజన్నాడామెతో విశాల్....

"ఎంతైనా మీగుండె స్ట్రాంగండీ....!" అని.

నింపాదిగా చూసిందతనివైపు లావణ్య....

అయినా సరే ఆ చూపులో ఏం ఉందో తెలిసిపోయిందతనికి..

దటీజ్... తన చనువు ఆమెకిష్టంలేదని...

అయినా సర్లే...

ఆశల్నీ.. కోరికల్నీ.... కాంక్షల్నీ అంతీజీగా వదులుకునే రకం కాదతను...

అందుకే కొన్నాళ్ళ తర్వాత....

"మొన్న విజయవాడ వెళ్ళినప్పుడు, పనిబడి మీరు వర్క్ చేసిన ఆఫీసుకెళ్ళానండీ.."

అతని అంచనా తప్పుకాలేదు...

ఆ మాటతో తానూహించిన రెస్పాన్స్ తాలూకు ఉనికి దొరికింది లావణ్య కళ్ళల్లో...

అదిమిపెట్టిన భావాలూ, ఉద్వేగాలూ, సంఘర్షణలూ.... విస్ఫోటం చెందినట్టు...

పట్టుతప్పిన పిట్ట— మెత్తని రెక్కల్ని రెపరెపా కొట్టుకుంటోన్న భావ చిత్రాన్ని గీసిందా మాట లావణ్య కళ్ళల్లో!!

అద్గది..

అక్కడ.. అప్పట్నుంచే దొరికిపోతుందతని మాటలకి లావణ్య...

అలాంటి—

గంటలూ..

రోజులూ..

కదిలి కదిలి.. కడలి ఉప్పెన కెరటాల్లా మీదకు దుముకుతోంటే...

ఓ రోజు..

వూహూ... ఓ సాయంత్రప్పూట...

....

* * *

"వూ.. చెప్పండి, ఏవిటో మాట్లాడాలీ మాట్లాడాలీ.. అంటున్నారు..."

లావణ్య అలా అడుగుతుంటే... నిజంగానే ఆవిడ గుండె స్ట్రాంగనిపించింది విశాల్‌కి...

దాంతోపాటు ఆశ్చర్యం...

ఇలా డైరెక్టుగా వచ్చి అటాక్ చేస్తుందేమో... అనేలాంటి భావం ఊహామాత్రంగా కూడా లేదేమో...

అల్లాంటిది...

.......?!

అయినా దాన్ని కనిపించనివ్వకుండా...

"థాంక్యూ, థాంక్యూ వెరీమచ్... యుగాంతానికి కరుణించేరు...

ఇదుగో అయిపోయింది, ఈ స్టేట్‌మెంట్‌కి చిన్న నోట్‌రాసి వచ్చేస్తున్నాను...."

అంటూనే రాయడం మొదలెట్టేశాడు విశాల్.

లావణ్య తన టేబిల్ దగ్గరకెళ్ళి అల్మైరా లాక్ సరిగ్గా చూసుకుని, టేబిల్‌మీద తన హేండ్ బేగ్ తీసుకుని వొచ్చేసరికి విశాల్ కూడా తనపని ముగించుకుని ఇవతలకొచ్చేశాడు...

పదినిమిషాలు తక్కువ ఆరైపోయింది.

స్కూటరు తీసుకువొచ్చి లావణ్య ముందాపేడు విశాల్...

"మీరు...?!"

"పర్లేదు.. మీతోనే వస్తాను...." నిస్సంకోచంగా అతని వెనక్కూచుంది.

"ఎక్కడికెళ్దాం...?"

కాస్త వెనక్కి తిరిగి అడిగేడు, అలా అడగడంలో లావణ్య నునుపైన పసిమి చెంపలకి విశాల్ గరుకుగడ్డం సన్నగా శబ్దం చేసుకుంటూ రాసుకుంది.

విశాల్ చెంపల్లోంచీ....

నరనరంలోకీ వొకానొక చక్కలిగింత కెరటాన్ని పరుగులు తీయించింది..... ఆ రాపిడీ చప్పుడు కాదు

కొత్త స్పర్శ....!!

దాన్నే నిమిషంపాటు తనివిదీరా అనుభవించి...

"చెప్పరేం.. ఎక్కడికో... ఎక్కడికైతే బావుంటుందో....?"

సమాధానం చెప్పని లావణ్యని తనే అడిగేడు...

"ఎక్కడికైనా ఫర్లేదు. మీ ఇష్టం!"

అలా చెప్పడంలో ఏ ఫీలింగూ లేదు. మరీ అంత మెకానికల్‌గా చెబుతోంటే విశాల్‌కి కించిత్ డిసప్పాయింట్‌గా అనిపించింది...

అలా కాకుండా....

గుండ్రని పెద్దకళ్ళని సగం మేరా కప్పేసే కన్రెప్పల్ని టప టప లాడిస్తూ...

"ఎక్కడికా. ఎక్కడికో మీరే చెప్పండి విశాల్....!" అనో...

"వుహు... అటు కాదు, ఇటెళ్దామా...." అని సిగ్గుల ఎరుపు రేఖలు బుగ్గల్లోంచి పాకుతోండగా చెబితే ఎంత బాగుంటుందీ అనుకున్నాడు.

"పోనీ మీకభ్యంతరం లేకపోతే నా గదికెళ్దామా లావణ్యా.... అహ, మీకభ్యంతరం లేకపోతేనే.."

"సరే.."

నవ్వొచ్చింది లావణ్యకి. విశాల్ ఉలికిపాటు చూస్తోంటే...

అదుగో..

లావణ్య ఆమాట అనీ అనడంతోనే, ఇందాకట్నుంచీ నరనరంలోనూ సంకెళ్ళతో బంధించినట్టున్న హుషారు కట్టలు తెంచుకుందేమో..

అరవై స్పీడులో పరుగెత్తించి, ఐదు నిమిషాల్లో గదిముందాపేడు స్కూటర్ని విశాల్...

తాళం తీసుకుని లోనికెళ్ళారిద్దరూనూ...

రెండుగదుల పోర్షను...

ముందుగదిలో నాలుగైదు కుర్చీలూ— మధ్యలో టీపాయ్... రకరకాల పుస్తకాల్ని మోస్తూ కార్నర్‌లో టేబిల్. లోపలిగదిలోంచి ఓ మంచం కనిపిస్తోంది.

రూమంతా చిందరవందరగా ఉండి ముదిరిపోతోన్న బ్రహ్మచారిగదిలానే ఉంది.

"కూర్చోండి లావణ్యా....!

ఆవిడ కూర్చున్నాక. తలుపువేసి, కిటికీల కర్టెన్లు లాగి... లోనికెళ్ళి డ్రెస్ మార్చుకువొచ్చి లావణ్య పక్క కుర్చీలో కూర్చున్నాడు....

లావణ్య చాలా ప్రశాంతంగా ఉంది....

అసలేమాత్రమూ ఎక్సైట్‌మెంటూ లేకుండా!!

" మీకేవీ భయం అనిపించడంలేదా.... ఇలా ఒంటరిగా మగాడి గదికి చీకటవుతుండగా రావడం...."

"నాకా....?!"

చిన్నగా నవ్వింది లావణ్య....

మళ్ళీ తనే....

"ఒకప్పుడు ఆ మనిషి మగా— ఆడా అనే క్లాసిఫికేషన్స్ లేకుండా అసలేమాత్రమూ సెక్సువల్ రిజర్వేషన్సూ లేకుండా...

ప్రపంచంపై గొప్ప నమ్మకం ఉండేది... అది... అది పోయింది విశాల్...!"

సన్నని ప్రకంపన లావణ్య నాజూకు కంఠంలో...

"నాకు తెలుసు మీకు నమ్మకం ఎందుకు పోయిందో..."

"ఏం తెలుసు మీకు....?"

".... ...." మౌనంగా చూశాడు విశాల్.

"ఎవడో నన్ను రేప్ చేశాడని. అదీ ఎవరికీ తెలీని ఆ విషయం మీకు మాత్రమే తెలుసనా.. అంతేనా..?!"

నో క్షణం ఆగి...

"ప్రపంచం అంటే తెలీని పసిడి మొగ్గల్ని కలుషితం చేస్తోన్న నాగరికత ఆ పదిహేడేళ్ళ కుర్రాణ్ణి నాపై ఉసిగొల్పింది. అదెలాంటిదైనా... అదో క్షణికపు ఉద్వేగమైనా జరగకూడనిది జరిగిపోయింది... ఎవ్వరూ కలగనడానికికూడా ఇష్టపడని దుస్వప్నం నా జీవితంలో నిజం అయ్యింది..."

మూడేళ్ళ క్రితం రోజుటిలానే ప్రైవేటు చెప్పించుకోవడానికొచ్చే ఇంటర్మీడియట్ కుర్రాడు తనని మానభంగం చేసిన దృశ్యం కళ్ళముందు కదుల్తోన్నట్టుంది...

తిరిగి ఆ విషయమే చెబుతోంటే...

అప్పటిదాకా లావణ్య కళ్ళల్లో కదలాడిన తడి...

గుండెల్లో శిలలా బిగుసుకుపోయిన వేదనని ద్రవింపజేస్తోందేమో..

చెంపలపై గుండె కారుస్తోన్న కన్నీటి వర్షపు చిత్తడి...!!

ఒక్క నిమిషం నిశ్శబ్దం... ఆ గదిలో—

"లావణ్యా! వారు ఒకడైనా, ముగ్గురైనా పర్యవసానం మామూలేగా...

సరే అవన్నీ నీ నోటితో వినాలనేది నా అభిమతంకాదు...! నీ అభిప్రాయం ఏవిటో తెలుసుకుందామని తీసుకువచ్చాను..."

"ఏవిటీ నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటారా...?!"

విశాల్‌ని సూటిగా చూస్తూ అడిగింది లావణ్య.

"ఎస్.. ఎగ్జాట్లీ! నా ప్రపోజల్‌కి నీ రెస్పాన్సేవిటోనని..."

ఎంత మామూలుగా అనబోయినా..

లావణ్య కళ్ళలోని ఇన్‌హిబిషన్‌లెస్, స్ట్రెయిట్‌నెస్ చూస్తోంటే విశాల్ మాట తడబడింది.

"నన్ను పెళ్ళి చేసుకునేవారు దొరక్క నేనిన్నాళ్ళూ పెళ్ళి చేసుకోకుండా ఆగేననుకున్నారా...? వూహూ... అది కారణంకాదు... ఆ పీడకలని మాటమాత్రంగానైనా జీవితంలో రిపీట్ చెయ్యని. చెయ్యనివ్వని మనిషికోసం... నా అన్వేషణ"

"లావణ్యా! నేనో ఏకాకిని. నాకెవ్వరూ కూడాలేరు. ప్రేమస్పర్శ ఊహామాత్రంగానైనా తెలీక ముకుళించుకుపోయిన నా గుండెకు నీ సహచర్యం కావాలి" విశాల్ మనసులోని ఆతురత ఆ గొంతు పలికే స్థాయిలోంచి అతిస్పష్టంగా తెలిసిపోతోంది.

"అది... అది నేనే కావాలని ఎందుకనుకుంటున్నారూ..." లావణ్య.

"మూడేళ్ళ క్రితం మీరు బెజవాడనుంచి వొచ్చి ఇక్కడ జాయిన్ అయినప్పటినుంచీ ఇష్టం... ఆ ఇష్టం.. మీకలాంటి అన్యాయం జరిగిపోయిందని తెలిసినా తగ్గిపోలేదు.... లావణ్యా!

అసలెప్పుడు మిమ్మల్ని చూసినా....

ఆ పెద్ద కాలిక్యులేటర్ని చకచకా ఆపరేట్ చేసే మీ నాజూకు వేళ్ళని చూసినప్పుడల్లా.. ఒంగి, గుండెల్లోని ప్రేమనంతా పెదవుల్లోకి తెచ్చుకుని... ఆ వేళ్ళపై ముద్దిడుతూ నా ప్రేమని తెలియచెయ్యాలనే స్వప్నంలాంటి కోరిక"

బట్ నేనో పిరికివాణ్ణి...

ఇంతకాలం ఇన్ని ఉపద్రవాలూ... ప్లీజ్ కాదనవ్‌గా... కాదనకు లావణ్యా..."

అంటూ తాను కూర్చున్న కుర్చీలోంచి లేచి, లావణ్య వెనగ్గా వొచ్చి, ఆవిడ బుజాల మీదుగా ఒంగి మెడవొంపులో ముద్దిడబోయాడు...

ఆపుకోలేని తమకం...

ఒక తుఫానులాంటి కోరిక. మనస్సుని అల్లకల్లోలం చేస్తోంటే..

కెరటంలా లావణ్యని కమ్మేసి...

మనస్సుదీరా అనుభవించాలనే కోరిక నిలవనివ్వడంలేదు విశాల్‌ని...!

మరి. లావణ్య మాట..."

హఠాత్తుగా తనపైకి వొంగిపోతున్న అతన్ని కలవరపాటుగా చూసిందామె..

మొదటిసారిగా బెదరు, దాంతోపాటు....

ఇందాక చెప్పినట్టు, మనిష్యులమీద మునుపటి నమ్మకం పోయిందంతే... అదే.... ఆ అపనమ్మకంలాంటి భావానికి భౌతిక నిర్వచనం కాబోలు... ఆ చూపు!

"ప్లీజ్. కాదనకు లావణ్యా...!" షివరయ్యిపోతున్నాడు విశాల్.

"వొద్దండీ.. ప్లీజ్ ఇప్పుడేమీ వొద్దు. మీరన్నట్టు మీ వెంట ఎందుకొచ్చానా అనేలాంటి స్థితిలోకి బలవంతంగా నెట్టబోకండి నన్ను..."

కాస్త అర్థింపుగానే అంది లావణ్య.

"నామీద...!. నామీద నమ్మకం లేదా....?"

లావణ్య బుజాలమీద విశాల్ చేతులు దేన్నో వెదుక్కుంటూ కిందికి జారుతున్నాయ్..

"వూహు.... నమ్మకం, అపనమ్మకం కాదు.. ప్రశ్న! వాటివల్ల నేను పొందేదీ కోల్పోయేదీ కూడా ఏమీ లేదు కానీ.... ఇష్టం ప్రేమ అంటే 'ఇది' మినహా మరేం ఉండదా అని తేల్చేసుకోవాల్సొస్తుందేమోనని... అంతే!!" అంటూనే అతన్ని విడిపించుకుంది.

"లావణ్యా! రేపే రిజిస్ట్రార్ ఆఫీసులో మనపెళ్ళి రిజిస్టర్ చేయిస్తాను. ప్లీజ్ కాదనకు..."

అంత సంకట స్థితిలోనూ నవ్వొస్తోంది లావణ్యకి.

"అయినా సరే ప్రస్తుతం వద్దు..."

దేన్నో అంచనా వేస్తూ అంది లావణ్య.

రోషం వచ్చేసినట్టుంది విశాల్‌కి..

"ఐ కెన్ గివ్ యు ఎన్ గ్యారంటీ....

నీకు తెలిసిన ముద్దులూ— నీకు తెలిసిన సుఖంకంటే ఇంకా గొప్ప సుఖాన్ని చూపించగలను... ఓ.కే...!?"

అతని మాట పూర్తికానేలేదు... విశాల్ చెంప పగిలిపోయింది...

చెంపని చేత్తో పట్టుకుని బిత్తరపోయిన విశాల్ అలాగే ఉన్నాడు.

మూలన వదిలిన చెప్పులేసుకుని తలుపు తీసుకుని విసురుగా వెళ్ళిపోతున్న లావణ్యని బైర్లు కమ్ముకున్న కళ్ళతో చూస్తూ!

పాపం.... విశాల్... అతనికి తెలీదు—

ఆ అమ్మాయికి గొప్పగా సుఖపెట్టగలమగాడు కాదు కావాల్సింది...

అసలా సుఖమేదో తానూ ఇవ్వగలదు...

తనక్కావల్సింది..

ఆ పీడకలని గుర్తు చేస్తూ పోలుస్తూ తన ఆధిక్యతను నిరూపించుకునే మగాడూ మొగుడూ కాదనీ—

అంతకంటే నీకింకెంతో చూపించగలననుకుంటే...

వాడికి... వీడికి భేదమేముంది.. అసలలా అయితే...

ఎప్పుడో జరిగిపోయిన 'రేప్' ప్రతి రోజూ.. జీవితాంతం భరించాలి!

ప్చ్.... విశాల్...

పేరు మాత్రమే కాదు— హృదయమూ ఉండాలి విశాలంగా...

ఒక మనిషి సుఖాన్నీ దుఖాన్నీ మంచినీ, చెడునూ.. వూహూ...

ఇవన్నీ కలిసిన మూరేళ్ళ జీవితాన్ని పంచుకుంటూ భరించాల్సిన భర్త గుండె ఎంత విశాలంగా ఉండాలీ...?!

మరీ మనిషి గుండె గుప్పెడే కదూ... విశాలమయ్యేదెలా..?

మరి విశాల్ సంగతో...??

అందుకే ఆ చెంప దెబ్బ!

ఇంతలేసి విశాలహృదయాలు(?) ఎదుటి మనిషి జీవితాన్ని... అదీ లావణ్యలాంటి వారి బ్రతుకుల్నేం ఉద్ధరిస్తాయి...?!